

Sygn. akt IV Ka 83/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 marca 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk

Sędziowie SO Ireneusz Grodek (spr.)

del. SR Robert Sobczak

Protokolant sekr. sądowy Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Janusza Omyły

po rozpoznaniu w dniu 03 marca 2015 roku

sprawy **R. S. (2)**

oskarżonego z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 1 grudnia 2014 roku sygn. akt II K 335/13

na podstawie art. 437§2 kpk i art. 438 pkt 2 kpk **uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego R. S. (2) i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opocznie.**

Sygn. akt IV Ka 83 / 15

UZASADNIENIE

R. S. (2) oskarżony został o to, że w dniu 16 stycznia 2013 r. w miejscowości K., gmina O., woj. (...), wbrew przepisom ustawy posiadał 0,64 grama środka odurzającego w postaci tzw. marihuany, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2014 r. w sprawie II K 335 / 13 Sąd Rejonowy w Opocznie uniewinnił oskarżonego od zarzuconego czynu.

Powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zaskarżył prokurator, podnosząc zarzuty:

- mającej wpływ na treść orzeczenia obraży art. 366 § 1 kpk, art. 7 kpk, art. 167 kpk, art. 410 kp, art. 367 kpk oraz art. 368 § 1 kpk poprzez bezzasadne odstępianie od przesłuchania w charakterze świadków: M. K. (1), B. P. i D. B., a także funkcjonariuszy policji, którzy przeprowadzali przeszukania pomieszczeń mieszkalnych oskarżonego;

- błędu w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, iż brak jest dowodów popełnienia przez oskarżonego zarzuconego czynu w sytuacji, gdy prawidłowa ich ocena, zgodna z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, winna prowadzić do wniosku, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzuconego mu czynu.

W konkluzji prokurator wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skutecznym okazał się pierwszy z wymienionych wyżej zarzutów.

M. K. (2), B. P. oraz D. B. to trzy spośród kilkunastu wskazanych przez obronę osób, które miały być także obecne w domu oskarżonego podczas odbywającej się tam imprezy sylwestrowej w nocy z 31 grudnia 2012 r. na 1 stycznia 2013 r. Obrońca D. S. wnosił, by przesłuchać je „na okoliczność przebywania przez nich w domu oskarżonego w dniu 31.12.2012 r. i 01.01.2013 r. palenia tamże i wówczas marihuany i posiadania tegoż środka odurzającego” (k. 72 odwrot). Wniosek ten nie został co prawda rozstrzygnięty wprost w sposób przewidziany przez art. 368 kpk (poprzez wyrażenie decyzji o przychyleniu się do niego w całości lub części) lub art. 170 § 1 kpk (poprzez jego oddalenie w całości lub części), tym niemniej – mając na uwadze, iż w tzw. postanowieniu końcowym rozprawy (por. jego punkt 3.), Sąd nakazał, by na kolejny jej termin wezwać także „świadków zawnioskowanych przez obrońcę oskarżonego w dniu dzisiejszym” – wnosić należy, że choć w sposób dorozumiany, to jednak niedwuznaczny Sąd uwzględnił wniosek o przesłuchanie tych osób, uznając ich za tzw. świadków w znaczeniu procesowym (za takich uznaje się osoby wezwane do udziału w procesie w tym charakterze przez organ procesowy na podstawie art. 177 kpk, co oznacza, że zdaniem tego organu posiadają one informacje mające znaczenie dla przedmiotu postępowania). Analogiczne decyzje procesowe były podejmowane co do tych osób także w dalszym toku procesu (sąd postanawiał o ich wzywaniu również na kolejne terminy rozpraw). Żadna z nich na rozprawę się ostatecznie nie stawiała, zaś z czasem Sąd Rejonowy zaniechał ich wzywania. Tym niemniej nie towarzyszyło temu wyjaśnienie powodów, dla których Sąd I instancji taką decyzję podjął. Nie powoływał się ani na następcze stwierdzenie okoliczności, o jakich mowa w art. 170 § 1 kpk, ani też nie podnosił, że przesłuchaniu tych osób stoją na przeszkodzie nie dające się usunąć względy (za takowe nie mogą być uznane problemy z ustaleniem miejsca pobytu niektórych z nich, jeśli nie przedsięwzięto żadnych czynności zmierzających do poczynienia stosownych ustaleń). Odstąpienie od odebrania od M. K. (2), B. P. oraz D. B. zeznań jawi się jako uchybienie mogące mieć wpływ na treść wyroku. Skoro bowiem M. K. (2), B. P. oraz D. B. mieli przebywać w czasie nocy sylwestrowej w mieszkaniu oskarżonego, to nie można a priori wykluczyć, że dysponują wiedzą co tego, kto był w czasie imprezy sylwestrowej w posiadaniu pudełka, wewnątrz którego ujawniono później marihuanę. Ich zeznania mogą być potencjalnie tak dowodami o wymowie dla oskarżonego korzystnej (gdyby wynikało z nich, że posiadaczem pudełka była inna, aniżeli oskarżony, osoba), jak i go obciążającej (gdyby wskazywały, że posiadaczem był właśnie oskarżony) lub neutralnej (np. na wypadek stwierdzenia, że świadkowie żadną istotną dla sprawy wiedzą nie dysponują).

Pamiętać należy o treści art. 366 § 1 kpk, z którego wynika, że przewodniczący składu nie tylko kieruje rozprawą i czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem, ale też baczny, by zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy. Jeżeli więc stwierdzi, że dla dokonania opartych na prawdzie ustaleń konieczne jest przeprowadzenie określonego dowodu, to winien przedsięwziąć wszelkie dostępne środki, by taki cel osiągnąć. Dopiero wykorzystanie wszystkich możliwości dowodowych warunkuje dopuszczalność przeprowadzenia miarodajnej oceny dowodów i poczynienia zgodnych z prawdą ustaleń faktycznych.

Z podobnych względów Sąd Okręgowy podzielił także pogląd skarżącego co do potrzeby przesłuchania w charakterze świadków funkcjonariuszy policji na okoliczności wskazywane w apelacji. Celowym jest zwłaszcza podjęcie próby uzyskania od nich informacji, czy obecni podczas przeszukania pomieszczeń użytkowanych przez oskarżonego domownicy wypowiadali się co do tego, czy ujawnione podczas tej czynności pudełko było w posiadaniu oskarżonego przed nocą sylwestrową, względnie, czy korzystał z niego już po tej nocy, czy kwestionowali (bądź potwierdzali), że należy ono do oskarżonego itp.

Podkreślić na końcu należy, iż z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż orzeczenie to zostało oparte min. o zeznania M. K. (2), który w procesie w ogóle przesłuchiwany nie był (co stanowi mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę art. 410 kpk).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien podjąć czynności zmierzające do przesłuchania w charakterze świadków M. K. (2), B. P. oraz D. B., a także funkcjonariuszy policji obecnych podczas przeszukania pomieszczeń oskarżonego na okoliczności wyżej wskazane. Bardziej wnikliwie rozważyć należy wersje o możliwym „podrzuceniu, schowaniu bądź nieświadomym włożeniu” marihuany do szuflady oskarżonego przez któregoś z gości imprezy sylwestrowej. Pamiętać należy, że ujawnienie jej przez funkcjonariuszy nastąpiło dopiero w dniu 16 stycznia 2013 r. Gdyby ktoś świadomie chciał nakierować przeciw oskarżonemu postępowanie karne, podrzucając mu wówczas marihuanę, to logika i zasady doświadczenia życiowego wskazują, że zawiadomiłby o tym organy ścigania od razu, aby oskarżony nie zdążył jej usunąć. Z akt nie wynikają żadne okoliczności pozwalające wnioskować, że podczas imprezy zaistniały takie okoliczności (np. w postaci interwencji policyjnej), które wymuszałyby na posiadaczu marihuany nagle jej wyzbycie się. Nie wiadomo też, co Sąd Rejonowy miał na myśli podnosząc możliwość wersji o „nieświadomym włożeniu” pojemnika z marihuaną do wspomniane szuflady. Co do przesłuchanych dotąd świadków można rozważyć możliwość ujawnienia ich zeznań w trybie art. 442 § 2 kpk.